

PLASNAĆ (1) *vb pf*

3 praet sg m plasnął.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (ten sam przykład) i XVIII w.

Upaść z odgłosem plaśnięcia:

Zwrot: »plasnąć o ziemię»: Ingenti lapsu in terram pronuit, Pláfnął á padł o ziemię/ by go porąbił.

Mącz 362a.

Szereg: »plasnąć a paść«: Mącz 362a cf Zwrot.

Formacje współrdzenne cf PLASKAĆ.

MN